

Llibre de meravelles

Vicent Andrés Estellés

De Geliefden

Er waren te Valencia geen twee geliefden zoals wij. Van 's morgens

tot 's avonds beminden wij elkaar mateloos.

Daar denk ik aan terwijl je wasgoed te drogen hangt.

Jaren, vele jaren gingen voorbij; er is veel gebeurd.

Soms word ik nog plots door die wind of liefde gegrepen
en dan rollen wij over de grond tussen omhelzing en kussen.

De liefde is voor ons niet als een liefvallige gewoonte,
als een vreedzaam bedrijf van plichtpleging en weefsels
(de heer Lopez-Pico moet het ons maar vergeven).

Eensklaps ontwaakt ze, als een oude stormwind
en gooit ons beiden ter aarde, verenigt ons en jaagt ons
verder. Soms verlangde ik wel naar een fatsoenlijke liefde
met de platendraaier op gang terwijl ik je vluchtig kuste,
nu eens op je schouder, dan weer op een oorlel.

Onze liefde is echter een woeste, ongeremde liefde
en wij zijn bezeten van het bitter verlangen naar aarde
en houden van het rampetampen tijdens het kussen en het krabben.

Wat doe je eraan? Ik weet het: het is erg triviaal.

Wij kennen Petrarca niet en vele dingen kennen wij niet

Net zo min kennen wij Estances van Riba noch de Rimas van Bécquer.

Daarna, als wij zomaar op de grond liggen, dringt het
tot ons door dat wij platvloers zijn, dat dit niet hoort,
dat dit niet past bij onze leeftijd, enzovoort.

Er waren te Valencia geen twee geliefden zoals wij,
want geliefden zoals wij worden er weinig geboren.

Traduït per Bob de Nijs